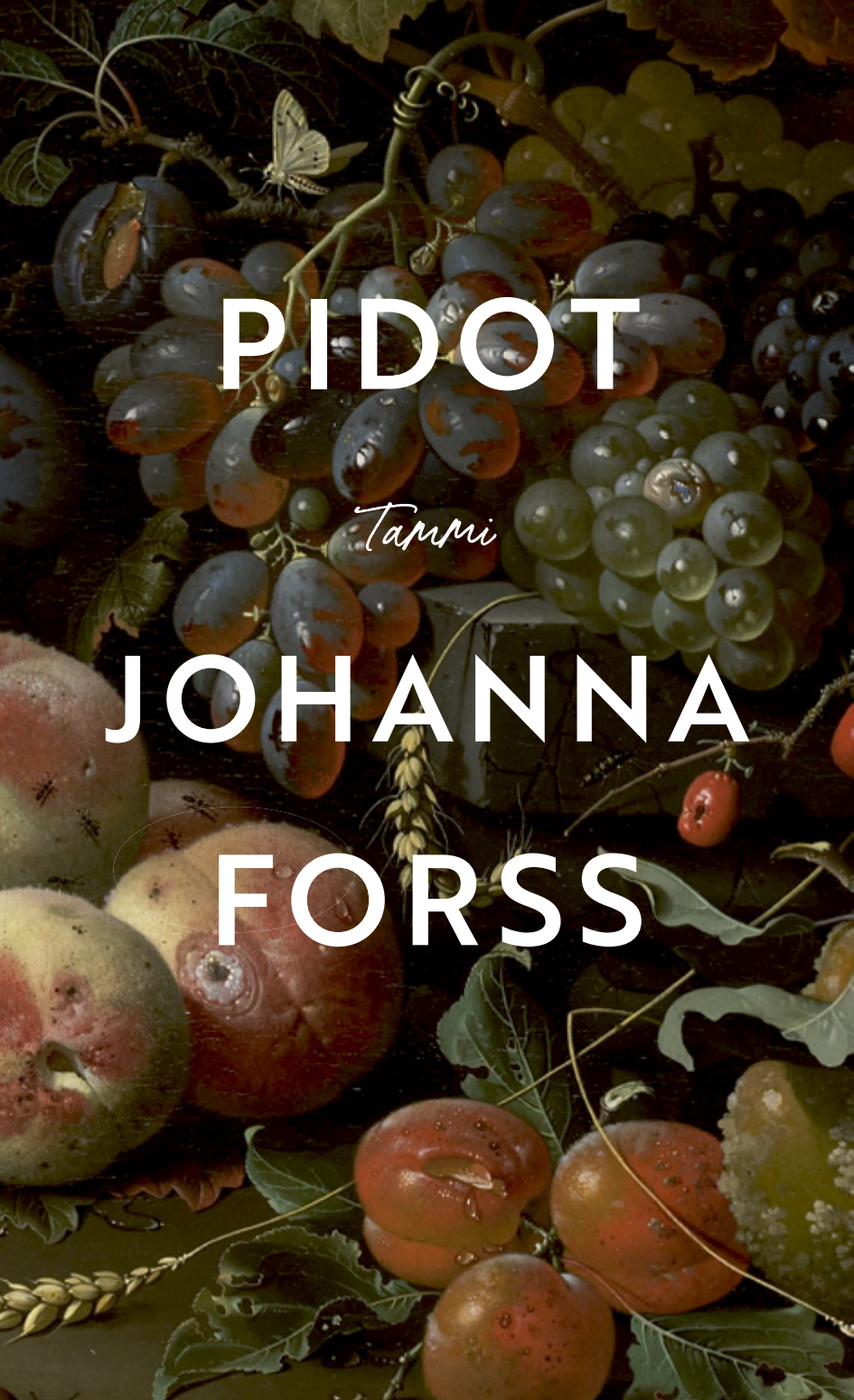

PIDOT

Tammi

JOHANNA

FORSS

PIDOT
JOHANNA
FORSS

TAMMI
HELSINKI

1. painos

© Johanna Forss ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7788-2
Painettu EU:ssa 2026

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Trimalkio puolestaan sanoi, että yhden kotihaltian nimi
oli Ansioinen, toisen Onninen ja kolmannen Voittoinen.
Tämän jälkeen tuotiin pöydälle Trimalkion omakin kuva,
ja kun kaikki sitä suutelivat, emme mekään kehdanneet
olla sitä tekemättä.*

PETRONIUS ARBITER: TRIMALKION PIDOT

(SUOM. EDWIN LINKOMIES, 1946)

I

Saavun juhliin yksin, tietenkin. Menen aina juhliin yksin, niin kuin miehenikin. Toinen jää kotiin lasten kanssa. Tällä kertaa en olisi halunnut lähteä yksin, ja siitä syntyi pieni riita. Näin myöhään keväällä Johanneksen vanhemmat ovat kuitenkin jo mökillä puutarhatöissä, ja minun vanhempani asuvat toinen kahdensadan, toinen neljänsadan kilometrin päässä. Silti minusta tuntui, että Johannes käytti lastenhoitoa tekosyynä koska ei halunnut lähteä.

Törmään heti ovensuussa Liisaan, joka on eronnut Johanneksen ystävistä. Facebookissa hän on ikävöinyt vuoroviikkolapsiaan ja surrut eroa piinallisen avoimesti, mutta kasvotusten hän kuulostaa helpottuneelta: joka toinen viikko saa olla yksin! Saa tehdä mitä haluaa, tulla juhliin uuden rakkaan kanssa, seurustella kuin teini. Yllätyn suorudesta, emme ole nähneet eron jälkeen.

Liisan viereen ilmestyy virnuileva mies, ajattelen että hän on tullut ehkä vessasta. Liisa pujottaa kätensä miehen selän taakse, solahtaa kainaloon kuin se olisi häntä varten tehty. ”Tässä on Klaus”, hän sanoo ääni tiheänä voitonriemua. Tai kenties se on vain himoa. En tiedä mitä sanoisin heille, tälle uudelle parille.

”Hauska tavata!” sanon Klausille ja astun heidän

ohitseen kohti narikkaa, joka on jo täynnä takkeja, laukkuja ja muovipussiin sullottuja kenkiä. Ihmisten omaisuutta vartioivat harteikkaat korppikotkat valmiina nokkimaan hiluja ilman veroa. Vaihdan vanhat Pumani punaisiin nupukkinahkaisiin korkokenkiin, joihin liittyy mielessäni selittämätön kaihon ja täyttymyksen odotus. Käytän niitä vain kerran kaksi vuodessa. Myyjän mielestä kenkiä voisi pitää myös farkkujen kanssa, mutta mitkä tahansa (myös ylimaalliset!) korkokengät muistuttavat minua naiseuden normeista, enkä siksi voi pitää niitä usein. Tämä on älyllinen selitys. Ruumiillinen selitys on, että jos pidän koko päivän korkokenkiä, päkiäni turpoavat enkä pysty kävelemään seuraavana päivänä. Aina kun sujautan korkokengät jalkaan, tunnen jo jalkapohjissani asfaltin pakahduttavan tasaisuuden hetkenä jona voin jälleen vapauttaa jalkani kotimatalla kesäyössä.

Liisa ja Klaus kuiskuttelevat takanani ja kun nostan katseeni kengistä, näen Klausin käden vaeltavan Liisan pakaroilla. Liisalla on kaunis, kaareva pyöly. Mietin että olen nähnyt Klausin jossain, mutta en muista missä.

Juhlatilasta kantautuu tasainen kumu, lähestyvän ukkosen kaltainen. Olemme eteläisessä Helsingissä, kortteleissa joissa en koskaan käyskentele kuin vieraana. Erillisrakennus on ehkä tehty yksityiskodiksi tai sitten vain edustustilaksi, en tiedä, eikä missään näy tietoa, paljon on peitetty kutsujen ilmeisillä teemaväreillä, valkoisella ja kullalla. Poikkeuksen hillittyyn väriskalaan tekee eteisaulaan maalattu graffiti. Hätkähdän isoa bulldoggia, joka katsoo sisääntulijoita uhkaavasti. Yläpuolella lukee: Varo koiraa!

Vähän edempänä on toinen maalaus, joka on selvästi tarkoitettu kuvaustaustaksi. Tapettimaisen kuvion

tapaan järjesteltyjä naishahmoja, joiden käsistä purkautuu kultamaalilla siveltyjä rihmoja. Ne kiemurtavat kuvan reunoihin saakka ja yli. Kultarihmojen lomassa on palmujen varjostama valkohiekkainen ranta, kivi-huvila syypressien reunustamalla kukkulalla, lähikuvia halailevista pareista huikaisevissa maisemissa, nainen joka on kiivennyt palmunrungolle, purjeveneen kokka kohti aallokkoa, ihmishahmoja hämyisessä puutarhassa, näkymä lentokoneen ikkunasta kumpupilvien yllä. Maalia on käytetty tyylikkäästi ja pahimmat graffitikliseet on vältetty, mutta kuvasto on yllättävän konventionaalista. Keskellä lukee kauniilla kultakirjaimilla #libertusdesign. Katson tekijän signeerausta: muistan lukeneeni jostain että hän hakee ideoita sosiaalisesta mediasta ja tajuan että kuva-aiheet ovat suoraan Instagramista. Hänet tunnetaan kriittisistä teoksista, ja mietin millä hänet on lahjottu maalaamaan näihin pitoihin.

Ihmiset ovat jääneet maalauksen eteen kuvattavaksi tai ottamaan selfieitä. Tällaiset taustaseinäposeeraukset vaivaannuttavat minua. En ole julkinen henkilö enkä tiedä haluanko esittää sellaista vain kuuluakseni johonkin joukkoon. Väännän itseni silti linssin eteen. Tsik-tsik-tsik-tsik, puhelin imitoi filmikameran suljinääntä. Takaani tungeksii lisää ihmisiä, joten siirryn sivummalle katsomaan kuvat läpi. Tunnistan selfieilmeeni ja hymyn, joka on samanlainen kuin esikoisellani valokuvissa. Hieman väkinäinen mutta jäykkyydessään hellyttävä, ajattelen, ja yritän ulottaa saman armollisuuden itseeni. Vihreänruskeissa silmissäni on pilke, kulmakarvojen väliin on piirtynyt juonne jota tunnustelen kun mietin ikääni. Täytän kesällä neljäkymmentä. Hiukseni ovat vastavärjätyt, kiiltävän punaruskeat, loivasti kihartuvat

ja karheat. Olen aina ajatellut että ne ovat erityinen osa minua, se osa, joka ei ole taltutettavissa. Kuva kerjää huomiota kännykkäni näytöllä. Merkkaan sen suosiksi.

Vieressäni juhlavieraat julkaisevat yhteiskuvia riemunkiljahdusten ja naurun saattelmana. He näyttävät nauttivan olostaan. Jään hetkeksi tarkkailemaan kahta nuorehkoa naista jotka kuvaavat toisiaan vuorotellen. He vaihtavat sulavasti asentoa ja ilmettä, he katsovat kameraan yhdessä poski poskea vasten, he tarkistavat kuvat, vaihtavat taas asentoa, kuvaavat, tsekkaavat kuvat. He näpyttelevät nopeasti lyhyen tekstin ja julkaisevat kuvansa miettimättä sen enempää.

Katson kuvaa itsestäni. Se on ihan hyvä, minä olen paikalla, nämä ovat Mariannen juhlat ja olen sentään tuntenut hänet pidempään kuin kukaan muu täällä. Muutan kuvan mustavalkoiseksi, lisään kontrastia ja valotusta. Painan pientä neliömäistä ikonia, kirjoitan ”Jännittävä ilta edessä!” ja julkaisen.

Puheensorinasta kostea ilma iskee ovensuussa vasten kasvojani. Vieraat tungeksivat ja tuuppivat yrittäessään päästä pois oviaukon suojattomuudesta, jossain verkkokalvon takana häivähtää pelko siitä, ettei pääse arvioivilta katseilta suojaan tai ajoissa oikeiden ihmisten luokse ja on lopulta se tyyppi, joka seisoo orpona ihmismeren keskellä. Tunnistan muutaman julkisuudenhenkilön: tv-juontaja-kirjailijan, näyttelijä-sijoittajan, poliitikko-influensserin, lisäksi pari keskisuuren firman toimitusjohtajaa, muutaman muusikon. Pitikin tulla yksin.

Kutsu oli katkaissut vuosien hiljaisuuden. Sinä päivänä olin tullut töistä kotiin taas vähän liian myöhään, eteisen matto oli hiekkainen ja sieltä täältä pisti esiin teräviä sepelikiviä, niitä joita kevät toi päivittäin kenkienpohjissa neljänteen kerrokseen saakka. Valkoinen kirjekuori makasi matolla, sen päällä oli kurainen jalanjälki. Nostin kuoren käteeni ja harpoin lattialla sikin sokin lojuvien reppujen, kenkien ja takkien yli keittiöön.

Lapset olivat laitteillaan, ruokaa pitäisi laittaa, kohta toinen myöhästyi treeneistä, mutta kirjekuoren paperin tekstuuri kertoi jostakin poikkeavasta, enkä malttanut olla avaamatta sitä heti. Nimi alalaidassa pyyhkäisi sydämeni nurin, minun oli pakko istua alas. Marianne.

Tyylikäs kohokuvioitu kortti muistutti hääkutsua, mutta tiesin että Marianne oli aina pitänyt häitä älyttöminä, niin kuin minäkin, silloin ennen.

Lapsi myöhästyi treeneistä, sillä en pystynyt tekemään ruokaa, etsimään hänen tavaroitaan, patistamaan pois pelin äärestä, syömään, lähtemään. Kun Johannes tuli kotiin, en sanonut mitään kutsusta, syytin töitä, siellä oli mennyt pitkään koska kanta-asiakasjärjestelmä oli taas kaatunut, tai jotain sen suuntaista.

Astelen suoraan tungosta päin.

Hälyn keskellä on vaikea kuulla tarkasti mistä puhutaan, mutta silti tilassa kaikuu: Marianne! (Marianne.) Marianne! (Marianne.) Nimi lepattaa ilmassa, kaikki ovat täällä hänen takiaan. Minäkin olen. Haluan nähdä Mariannen ilmeen, kun hän näkee minut. Haluan katsoa, onko hänen silmiensä ympärille ilmestynyt juonteita niin kuin minun silmieni ympärille. Haluan tietää, onko hän ajatellut minua niin kuin minä olen ajatellut häntä.

Ehkä hän ei ole, luultavasti ei, ehkä minäkin olisin ajatellut vähemmän, jollei hän koko ajan tulvisi silmilleni kaikkialla. Seuraamalla hänen sometilejään olen onnistunut rakentamaan intiimiltä tuntuvan kuvan hänen elämästään. Luultavasti algoritmit tietävät paremmin kuin hän, että luen, tykkään ja kommentoinkin hänen postauksiaan. En tiedä miksi tunnen häpeää aina viestin tai emojin jälkeen. Ehkä koska vastaus on vain hiljainen sydän, jos sitäkään.

Keskellä salia on samppanjatorni, johon kireästi hymyilevä tarjoilija kaataa kuplivaa nestettä kullansävyisellä nahalla päällystetystä pullosta. Hänellä on kädessään valkoiset hanskat, enkä muista milloin olisin viimeksi nähnyt jotain niin yliampuvaa. Kännykät kuvaavat, laseja poimitaan, minäkin tartun laakeaan lasiin ja silmäilen tilaa. Marianne ei näy ja hetken olen helpotunut. Minulla on aikaa tarkkailla hänen maailmaansa, niin kuin olen tehnyt jo pitkään etäältä.

Kaiken yllä leijuu pidätelty tyytyväisyys. Se voisi olla hyväosaisuuden sanakirjamääritelmä. Lisäksi tarvitaan tietenkin rahaa. Sen huomaa korujen kimalluksesta, kankaiden himmeästä kiillosta, selkeästi taittuvista laskoksista, käsiaseista kirjekuorilaukuissa. Oma vihreä polyesterimekkoni alkaa tuntua halvalta, mitä se onkin. Olin toivonut, että silittämällä olisin saanut pintaan kiiltoa, mutta ohut kangas on rypistynyt uudelleen jo metro- ja raitiovaunumatkan aikana. Katseeni juoksee seurueiden ohi. Tiiviitä ryhmiä, avointa tilaa välissä. Vaikeita etäisyyksiä, kankeita keskustelunavauksia.

Kolmikymppisten seurue tilaa hallitsevien seisoskelijoiden takana näyttää pitkästyneeltä. Pöydässä istuu opiskeluaikainen tuttuni Leila ja hänen puolisonsa

Krista. Astelen huojuen heidän luokseen. He säpsähtivät supattelustaan kun huidon kättäni heidän edessään. Muutkin pöydässä vilkaisevat minua, mutta en kai ole heidän silmissään kiinnostava, sillä he jatkavat keskinäistä pälyilyään joka on ehkä jonkinlaista hidasta keskustelua. Kristan takaa löytyy minulle tuoli.

Olen tuntenut Leilan vuosia, mutta emme ole koskaan varsinaisesti ystäväystyneet. Minulle ei opiskeluaikoina syntynyt sellaista ystäväporukkaa, johon voisi pitää yhteyttä läpi elämän. Minun on aina ollut vaikea tutustua ihmisiin, ja ajattelen usein, että ihmiset pärjäävät vallan hyvin ilman seuraani. Osaan kuitenkin kysyä, ja yleensä minulle vastataan. Sillä tavalla päädymme proosallisiin, tavallisiin kuulumisiin. Leila on juuri siirtynyt tv-tuotantopuolelta viestintätoimistoon ja sanoo olevansa väsynyt jatkuvaan pinnistelyyn.

”Mä en siis tajua puoltakaan siitä mitä ne puhuu”, Leila huokaa. Eikä hänellä ole huijarisyndroomaa, ei mitään sellaista, hänestä vain on alkanut tuntua että työelämä on jonkinlainen näytelmä jossa asiat tehdään teeskennellyn innostuneesti kuin estradilla, vaikka taustalla on vain pelko lauman hyväksynnän menettämisestä. Muistan että Leila on aina ollut tuollainen, vähän yli läikkyvä, nopeasti assosioiva.

Hän oli puskenut itsensä harjoittelijasta tuottajaksi lukemattomissa tosi-tv-produktioissa, joissa oli kiristetty budjettia, aikataulua ja väännetty uutta käsikirjoitusta loppuun saakka. Luulen että hän oli opiskellut elokuvatuotantoa samasta syystä kuin minä olin opiskellut valokuvataidetta – jonkinlaisesta kunnioituksesta taidetta kohtaan, romanttisesta kaipuusta. Se mihin olimme päätyneet, oli lopulta kaukana senaikaisista haaveista.

Leila kertoo, että Mariannen firma on heidän asiakkaansa. Kun kysyn, onko mukavaa työskennellä Mariannen kanssa, Leila menee vaikean näköiseksi. Krista silittää Leilaa käsivarresta. He kuiskaavat jotakin vaitiolovelvollisuudesta. Hätkähdän. Mariannesta on tullut niin tärkeä ihminen, että hän voi sanella ehtoja sillekin, mitä me tässä pöydässä hänestä puhumme.

”Etkö sä olekin Mariannen lapsuudenystävä?” Leila jatkaa ja katsoo minua terävästi. Myönnän melkein häpeillen. Ihan kuin minun pitäisi olla Mariannen puolella, vaikka en tiedä mistä häntä syytetään. Kerron että olimme olleet samalla luokalla kolmannelta lähtien siinä keskisuudessa kaupungissa, jota suurin osa täällä ei luultavasti osaisi paikantaa kartalle.

Krista kysyy olemmeko vieläkin läheisiä, enkä heti tiedä mitä vastaisin. Muutimme Helsinkiin eri aikaan, minä ensin koska olin päässyt taideakatemiaan, Marianne vasta myöhemmin, ja olin repäissyt itseni irti kaikesta siitä, tiiviistä ja umpioidusta.

Sanon kuitenkin Kristalle, ettei kukaan luultavasti tunne Marianneä niin kuin minä. Se kuulostaa uhkaukselta, ja tavallaan onkin.

”Mutta ei me viime vuosina olla enää... pidetty yhteyttä.”

”Ai miksi?”

”No... elämä on vaan tullut väliin.”

Olemme hetken hiljaa kuin tosiaan miettisimme kaikkea sitä mikä elämäksi lasketaan. En saa kiinni mistään merkittävästä, ja se tekee minut haikeaksi. Kahvin tuoksu kenties, samoin reikä poikani sinisen tiikeripyjaman polvessa. Loputtomassa merituudessa kohisevat pihapuut, sinivaloisella näytöllä pyörivät

suoratoistosarjat. Tuntuu, että Mariannella elämää on aina ollut enemmän. Enemmän vastoinkäymisiä, enemmän menestystä ja enemmän syviä tunteita.

Olimme nähneet Helsingissä lopulta vain muutaman kerran, aina sattumalta, paitsi silloin kun Marianne ja Bertus olivat juuri muuttaneet yhteen ja Marianne halusi jostain syystä kutsua perheemme kylään heidän uuteen asuntoonsa Westendiin. Pohdin sitä tänne tullessani ja osasin ajoittaa tapaamisen samaan tapaan kuin kaiken muunkin nykyisessä elämässäni, miettimällä minkä ikäisiä lapseni olivat silloin. Nuorempi poikani oli ollut vastasyntynyt, olimme tuoneet mukamme kaksi lastamme taloon joka oli kolme kertaa suurempi kuin meidän asuntomme, ja silti tuntui, ettei lapsille ollut siellä tilaa. Esikoinen tiputti olohuoneen valkoiselle matolle mustikkapiirakkaa, ja pyytelin sitä lopun iltaa anteeksi. Metrossa matkalla kotiin murjotin Johanneksele, sillä hän oli ollut tavallistakin hiljaisempi eikä ollut edes yrittänyt keksiä mitään keskusteltavaa Bertusin kanssa. Mietin missä vaiheessa Mariannesta oli tullut ihminen, joka sisustaa vain valkoisella.

Muutama päivä vierailumme jälkeen Marianne mainosti Instagramissa uutta mattoa (*tuote saatu). Matto oli valkoinen ja siihen oli kudottu oljenvaaleita kuvioita. Olin vauvan kanssa kotona ja aikaa oli vain pieninä tuokioina, mutta klikkasin linkkiä uteliaana. Mattohan näytti hyvältä, ehkä meidänkin kotimme näyttäisi siistimmältä jos laminaatin peittäisi. En pitänyt laminaatista, olisin halunnut parketin, mutta emme olleet lopulta raaskineet remontin yhteydessä maksaa parketista ja sen asennuksesta. Mariannen jakaman alekoodinkin kanssa matto maksoi enemmän kuin

olimme maksaneet autostamme. Tykkäsin postauksesta, kommentoin vielä jotain mustikkapiirakasta. Marianne vastasi itkunauruhymiöllä.

Sellaisen tapaamisen jälkeen olisi ollut luonnollista, että muistetaan yhteinen menneisyys mutta unohdetaan tulevaisuus. Ehkä lopulta myös menneisyys lakkaisi häiritsemästä nykyhetkeä. Tiedän Mariannesta asioita, jotka ovat tummempia kuin mustikkatahra valkoisessa matossa. Silti olen saanut kutsun näihin pitoihin. Se tuntuu merkiltä jostakin. Olen päättänyt olla varuillani.

”Mulla tuli kanssa tässä just elämä väliin”, Krista sanoo. Hän on saanut potkut projektista jolta on lopunut rahoitus, kun uusi hallitus on leikannut avustuserjestöiltä. Rahat ovat olleet tiukassa heidän taloudestaan sen jälkeen. Nyökyttelen.

Vaikka olen ollut museossa töissä yli kymmenen vuotta, uhka tuntuu leijuvan myös meidän yllämme. Uusi museonjohtaja on alkanut ennakoida tulevien vuosien budjetileikkauksia ja keksii työtehoa lisäävän hankkeen harva se päivä. Iltaisin käyn katsomassa kännykän pankkiapplikaatiosta, mikä on säästöjeni tilanne. Mietin kauanko perheemme pärjäisi, jos minulta loppuisi työt.

”Onneksi ei olla otettu mitään kulutusluottoja tai ostettu autoa”, Leila hymähtää.

”Niin, ei me ikinä ehditty luottaa siihen, että voitais keskiluokkaistua”, Krista komppaa, ”kun molempien työt on ollut koko ajan katkolla.”

”Kuka täällä halua keskiluokkaistua?” Vieressä istuva mies havahtuu kännykkänsä äärestä. Nasaalista äänestä tunnistan hänet podcast-Mikoksi, joka kiertää kouluttamassa toimituksia ja aikuisopiskelijoita podcastien tekemisessä. Hän on käynyt museollakin pitämässä yhden

kurssin. Hänen oma podcastinsa käsittelee taloutta ja jotain salaliittoteorialta vaikuttavaa näkemystä kullan ja rahan todellisesta arvosta. Hän näkee asiakseen ryhtyä valistamaan meitä keskiluokan käsitteestä. Kuulemma siihen kuuluvat ne kotitaloudet, joissa käytettävissä olevat tulot ovat yli 75 prosenttia mutta alle 200 prosenttia väestön mediaanitulosta.

”Et kyl te varmaan ihan niinku taloudellisesti ootte keskiluokkaa.”

Leila ihmettelee, miksi hänen päässään kummittelee kuva omakotitalosta, kahdesta autosta ja kolmen vuoden välein uusittavasta sisustuksesta. Podcast-Mikko alkaa selostaa että keskiluokalle voi myydä loputtomasti unelmia, koska kuva keskiluokasta on jämähtänyt 80-luvulle.

”Jos sä et haaveile autosta, niin on muita sulle näennäisen realistisia unelmia: uusin iWhatever, kaukomatkat, lähialuematkat, venekesä, boulderointi, meditointi, tasting menu, alkuviinit, you name it.”

Mikko latelee listaansa omahyväisen oloisesti. Mietin että jos on vielä rikkaampi, niin kuin Marianne nykyään, pystyy kuorruttamaan loputtoman kulutuksensa hyveellisillä pyrkimyksillä. Hänen Instagramissaan näkyy aina vain vastuullisesti valmistettuja, hyviä, oikeanlaisia tavaroita.

Bloginsa hän aloitti, kun oli ostanut ensimmäisen asuntonsa. Hän oli hankkinut kalusteita upouudesta Ikeasta ja yhdistänyt sisustukseen käytettynä ostettuja designlöytöjä. Se oli vaikuttanut harrastukselta, samaan aikaan hän oli opiskellut, käynyt töissä ja seurustellut. Lueskelin juttuja uteliaana, ymmärsin hyvin hänen haluaan tulla nähdyksi juuri sillä tavalla, tyylitietoisena

ja pätevänä. Vähitellen mukaan oli tullut rahaa, kaikesta oli tullut näyttävämpää.

Nyt blogi on haudattu internetin alkuaikojen uumeniin.

Podcast-Mikko on päässyt lempiaiheeseensa, velalla rahoitettuun ylikulutukseen ja keskuspankkien vallan väärinkäyttöön. En oikein jaksa kuunnella häntä ja alan tähyillä buffetpöytään päin. Ihmisiä seisoskelee kirjavana muurina minun ja pöydän välissä, mutta jonoa ei juurikaan ole. Kaadan laakean samppanjalasin väljähtäneet pisarat suuhuni ja nousen.

Samalla kun lähden puskemaan ihmisjoukon läpi, kairan esiin kännykän. @HDude tykkää kuvastani. En tiedä kuka se on. Kuvavirrassa silmiini osuu myös Marianne saman seinän edessä. Hänen polkkapituiset vaaleat suorat hiuksensa kimaltavat kuin lankattuina ja hänellä on päällään musta laatikkomainen mekko. Kuvalla on 394 tykkäystä vaikka se on julkaistu vasta puoli tuntia sitten. Laitan kännykän takaisin käsilaukkuun.

Puhe vahvistuu kaikukoppamaisessa salissa, mutta yksittäisiä sanoja ei erota vaan kaikki puuroutuu sorinaksi, mikä kai sinänsä on juhlan merkki. Tungen itseni pehmeiden kankaiden ja kudosten lomitse ruokapöydän luo ja kasaan lautaselle salaatteja, erilaisia hummusta muistuttavia sörsseileitä ja jauhoa hilseilevää tuoretta leipää. Viinilasille on muovinen pidike, ja keplottelen siihen lasin punaviineineen, haarukan ja veitsen pujotan lautasen ja vasemman käden peukalon väliin ja nostan katseeni virityksestä.

En vieläkään näe Marianneä missään.

Kun Maria saapuu lapsuudenystävänsä juhliin, hän ei tiedä lainkaan mitä odottaa tai miksi hänet on ylipäättään kutsuttu paikalle. Hänen ja Mariannen tiet ovat eronneet vuosia sitten, eikä yhteyden rakentaminen tunnu enää mahdolliselta.

Ystävä on muuttanut pikkukaupunkiin jääneestä kioskinmyyjästä juhlituksi vaikuttajaksi, jonka tuttavapiiriin kuuluvat kaikki silmäätekevät. Maria itse suorittaa lapsiperhearkea ja työskentelee museossa, mutta hänen sisällään kytee haave toisenlaisesta elämästä. Hiljalleen pintaan nousevat muistot sanattomasta yhteydestä ja ilon ja onnen täyttämistä hetkistä mutta myös petoksesta, joka muutti kaiken.

Pidot on vangitseva yhdenillanromaani valinnoista, luokasta, kateudesta ja rakkaudesta. Se on keskusteluiden ja huoneiden sokkelo, jossa kaikki ovet johtavat eri kohtaloihin.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7788-2

